

Anneli Hänninen

Helsinki

SANOISTA JA MOTIIVEISTA

Kielen syntyä koskevien teorioiden yhteydessä on totuttu jo antiikin ajoista pohtimaan sitä, ovatko sanat motivoituja, ovatko ne perusteltuja. Monet tutkijat, mm. Erkki Itkonen (1966: 347–350) ja Thea Schippan (1984: 93–96), jakavat sanat motivaation kannalta neljään ryhmään: äänteellisesti motivoituihin, morfologisesti motivoituihin, semanttisesti motivoituihin ja motivoimattomiin, ns. läpikuultamattomiin sanoihin. Viimeksi mainittuun ryhmään kuuluu suurin osa kielten yhdistämättömistä ja perussanoista.

Äänteellisesti motivoituidut, ns. ekspressiivisanat ovat onomatopoeettisia (esim. *murista*, *nuhista*, *tuhista*), joissa ääntä jäljittelevän sekä kuuloaistimusta kuvaavan ja sisällön välillä on jonkinlainen yhteys, tai deskriptiivisiä, joiden äänneasu kuvaa muiden aistien kuin kuulon avulla havaittavia ilmiöitä kuten nopeita tai hitaita liikkeitä (esim. *hilpaista* 'liikkua, kulkea nopeasti', *jolkuttaa* 'juosta laiskasti', *nököttää* 'olla, tavallisesti istua mitään tekemättä ja äänettömänä paikallaan'), ulkomuotoa (*kempura* 'väärä, mutkainen puu') jne. Monet tutkijat, esimerkiksi Ahti Rytönen (1940: 25–28, 52–53, 60–61) ovat sitä mieltä, että onomatopoeettisuus on ekspressiivisanojen tyypillinen piirre, josta voidaan johtaa muita merkityksiä. Myös Jarva (2003: 73) huomauttaa, että synesthesiaa on olemassa ainakin siinä mielessä, että sekä kuulo- että muita aistimuksia voidaan kuvata samoilla sanoilla. Tosin hänen mielestään on paljon myös sellaisia sanoja, joilla ei ole ääntä kuvaavaa merkitystä. ALFessa tällaisiin useita aistimuksia kuvaaviin sanoihin kuuluu mm. *viheltää*-verbin synonyymi *vilistää*, joka tarkoittaa paitsi viheltämistä myös kovaa menoa, viilettämistä. Tapani Lehtinen mainitsee (1979: 4–5), että kaikissa ims kielissä käytetään tai on käytetty **-aida*, **-äidä* -loppuisia verbejä kuvaamaan jatkuvaa ääntä tai värisevää liikettä. Samanlaisia

mielipiteitä on esitetty myös muualla maailmassa. Esimerkiksi Hinton et al. (1994: 3–4) ovat huomauttaneet, että aistihavainnoista varsinkin ääni ja liike ovat niin sidoksissa toisiinsa, että niitä voidaan kuvata samoilla tai samanlaisilla sanoilla.

Tyypillistä ekspressiivisanoille on, että ne ovat tilannesidonnoisia. Niillä on selvä tarkoite, ja tarkoitteen lisäksi ne kuvaavat puhujan asennetta, tunteita, arvotuksia jne. Käsitteen yleisiksi nimityksiksi ekspressiivisanat sopivat harvoin (*viheltää*-sana kyllä). Tähän ovat kiinnittäneet huomiota mm. Ahti Rytönen (1937: 103), Maija Länsimäki (1987: 269) ja Vesa Jarva (2003: 75). Ekspressiivisanojen merkityksen häilyvyydestä ja väljyydestä puhuu myös Heikki Leskinen (2001: 11).

Alkuperältään ekspressiiviset sanat voivat myös menettää äänteellisen motivaationsa vaikkapa merkityksenmuutoksen seurauksena. Tällainen on mm. ALFEn 3. osaan tuleva sana *tappaa* 'iskeä, puida'. Onomatopoeettinen alkuperä selviää ainoastaan pesyeen muista sanoista, joihin kuuluu mm. suomen *taputtaa*.

Rakenteeltaan suuri osa ekspressiivisanoista on CVC-tyyppisiä. Suomen ekspressiivisanoille on lisäksi tyypillistä laaja äänteellinen variaatio, jossa taka- ja etuvokaalien sekä korkeiden ja matalien vokaalien vaihtelulla on selvä funktio. *kimeä* ääni on aivan erilainen kuin *kumea* ääni. Tunnettua on myös se, että ekspressiivisanoissa esiintyy äänteitä ja äänneyhtymiä, jotka ovat muussa sanastossa vieraita tai jotka puuttuvat siitä kokonaan. Ääntenmuutokset voivat olla poikkeuksellisia, ja ekspressiivisanoissa voi esiintyä äänneyhtymiä, jotka ovat normaalisti kadonneet. Esimerkiksi suomessa tavataan *ts* sellaisissakin murteissa, joissa sitä ei muuten esiinny (ks. myös Leskinen 2001: 11).

Semantiikan kannalta ekspressiivisanat voivat olla monimerkityksisiä, mutta toisaalta samaa tarkoitetta on mahdollista kuvata usealla eri sanalla, sekä toisiaan muistuttavalla että myös muilla (ks. mm. Jarva 2003: 72). Esimerkiksi variaation laajuudesta käy suomen 'viheltää'-verbien luettelo: *viheltää, vihellellä, filistää, vilistää, hylistää, fylistää, filistellä, fylistellä, hylistellä, fylötellä, hylötellä, hölötellä, hylettiä, fylettiä, hylettyä, fylettyä, hylöttää, fylöttää, hylettää, hujeltaa, hujellella, hujennella, ujeltaa, huiluta, huiluttaa, filata,*

fileillä, filettiä, filottaa, hölöttää, hoheltaa, hujuuttaa, tohottaa, luikauttaa, piipata, ronguttaa, vinguttaa, vinkua, vislata, vislailla. Itämerensuomalaisten ’viheltää’-verbien kuvaus ilmestyy ALFE 2:ssa.

Morfologisesti motivoituihin sanoihin Itkonen lukee yhdyssanat ja johdokset. Esimerkiksi sekä suomen *nenäliina* että venäjän *носовой платок* muodostuvat kumpikin nenää ja liinaa tarkoittavista yhdyssosista, kun taas vaikkapa saksassa sama tarkoite onkin ”taskuliina” *Taschentuch*, samoin virossa *taskurätik, taskurätt*. Joskus äänteellinen kehitys muuttaa yhdyssanat sellaisiksi, etteivät alkuperäiset yhdyssosat enää erotu, ja silloin niistä häviää myös morfologinen motivaatio. Tällainen on mm. vuoden nimityksenä suomessa ja Kukkosin vatjassa tavattava (tai nyt jo vanhentunut) *ajastaika* (> vi *aasta*). Sen alkumuoto on todennäköisesti < *aiyasta aika(an)*, ja *aika* < kgerm **aiwa-z* ’elinaika; aika; aikakausi’ (SSA). On ikään kuin ajateltu aikakaudesta aikakauteen, elinajasta toisen sukupolven elinaikaan, ”on eletty ajasta toiseen aikaan” (Muistettakoon myös, että suomen *ikä*-sanan vastineiden merkitys monissa etäsukukielissä on ’vuosi’.). Esimerkiksi viron *aasta*-sanassa ei ole enää jälkeäkään yhdyssanasta (’vuosi’-käsitteestä karta ALFE 1:ssä). Morfologisesti motivoitujen ryhmään kuuluvat myös vierasperäiset sanat, jotka on kansanetymologisesti usein tulkittu omista aineksista koostuviksi. Esimerkiksi ruotsista lainattu kirjainta tarkoittava sana *bokstav* on saattanut kansan suussa vääntyä asuun *puustaimi*, koska sen osat ovat olleet sanan käyttäjälle ennestään tuttuja.

Kuten yhdyssanat myös johdokset saattavat muuttua sellaisiksi, ettei kielitajumme yhdistä niitä enää kantasanaan. Tällaisia ovat mm. suomen *tta*-johdokset *navetta* (< *nauta*) ja *ometta* (< *oma*), *tä*-johdos *tietää* (< *tie*, ehkä ’osata tie’, ’etsiä ja seurata ihmisen tai eläimen jälkien muodostamaa uraa’; ks. Hakulinen 200: 287, 400), *o*-johdokset *korvo* (< *korva*) ja *sanko* (< *sanka*) sekä *lähteä*-verbin johdos *lähde*, joka on luultavasti alkujaan ’lähtijävesi’ (Hakulinen 2000: 190). Kaikki nämä johdokset sisältyvät ALFE 1:een.

Semanttisesti motivoituidut sanat ovat oikeastaan tarkoitteiden samankaltaisuuden perustuvia metaforisia ilmauksia. Jotkut tutkijat, esimerkiksi Georg Lakoff ja Mark Johnson (1980: 3–5) pitävät metaforisena koko inhimillistä käsitejärjestelmää eli ihmisen kykyä ja

tapaa antaa hahmo kokemuksilleen. Fysikaalisia olioita tai aineita koskevat tietomme tarjoavat konkreettisen pohjan monien muiden kokemusten ymmärtämiselle, ja käyttämämme motivoituit, metaforiset ilmaisimet auttavat meitä niin välittämään kuin vastaanottamaan käsitteiden perustana olevia kokemuksia ja tuntemuksia. Metaforan perusluonne on siinä, että ymmärrämme ja koemme tietäytyyppisen asian toisenlaisen asian avulla. Kun vaikkapa selvitämme ruven, haavan tai ihottuman erittämästä nesteestä ihon pinnalle muodostuvan karstan nimityksiä, suomen *karna*, viron *kärn* ja pohjoisviron *corp* muistuttavat (havu)puun paksun kuorikerroksen ja ruven samanlaisesta olemuksesta. Jos taas käytämme ruvesta nimitystä *kettu*, ajatellaan rupea ohuena nahkana tai kelmuna, joka peittää voittunutta ihoa. Motiiviltaan lähellä *kettua* on *kuori* 'rupi'. Pääasiassa suomen itämurteissa ruven nimityksenä esiintyvä *rahka* tarkoittaa suomessa myös muuta pintakerrosta, uunissa kiinteäksi kuivattua piimää, sakkaa, rahkasammalkasvustoa, vaahtoa, hikeä.

rahka esiintyy paikoin suomessa myös rokkotaudin nimityksenä asussa *rahko*. Tässä tapauksessa se viittaa rakkuloiden puhkeamista seuraaviin iho-oireisiin samoin kuin *rupi* erikielisinä vastineineen. Myös monet muut rokkotaudin nimitykset ovat motivoituja. Viron *rõuged* kuulunee samaan pesyeeseen kuin suomen ja karjalan *rouka* 'lepän tai koivun kuoresta valmistettu väriaine' tai lyydin ja vepsän *roug* 'ruskea kaarna tuohen alla' (SSA), joten nimityksen syntyyn lienee vaikuttanut sairauden aiheuttama ihon punotus. Rakkuloiden ilmaantumiseen viittaavat viron monikollinen *nõstme* (< *nostaa*) sekä eteläviron *(h)erne*. Ainakin osa *r*-alkuisista nimityksistä (*rahko*, *rokko*, *ruhvo*, *ruikko*, *rupi*, *rupuli*, *ruikko*) vaikuttaa deskriptiivissävyisiltä.

Yksi ALFEn 2. osaan tulevista käsitteistä on 'nuha'. Koska nuhalla on erilaisia oireita, esimerkiksi nenäkäytävän tukkeutuminen, vetisen tai limaisen nesteen vuotaminen nenästä, nenäontelon katarri jne., on nimityksillä useita eri motiiveja. Suomessa, varsinaiskarjalassa ja sekä pohjois- että etelävirossa tavattava *nuha* on alkuperältään uudehko, deskriptiivissävyinen sana. Se kuuluu samaan pesyeeseen kuin verbi *nuhista* 'tuhista, sihistä', ja motiivina on nenän tukkeutumisesta johtuva hengittämisvaikeus ja hengitettäessä muodostuva ääni. Varsinaisiin hengitysvaikeuksiin viittaa puolestaan länsivatjassa, virossa ja liivissä

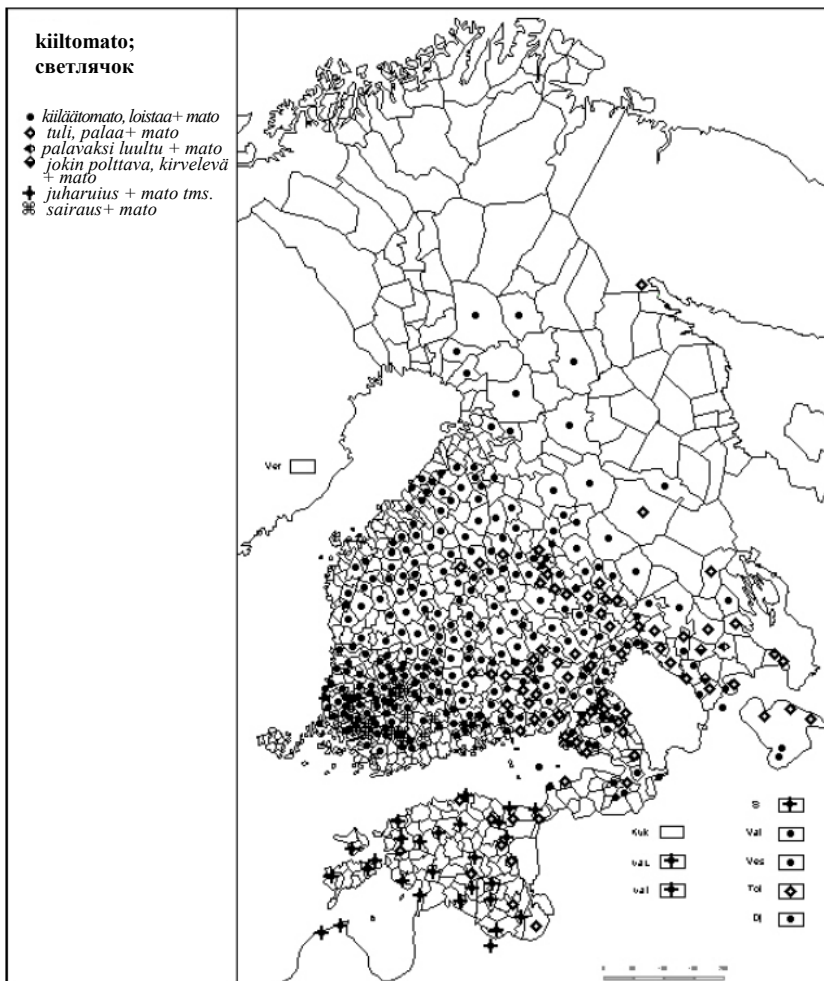
tavattava nuhan nimitys *sulg*, *sulunuhltus*. Sama vartalo esiintyy myös verbeissä su *sulkea*; ka *sulkie*; vi *sulgeda*. Vaikka *sulku* ei suomessa nuhan nimityksenä esiinnykään, se voi kuitenkin tarkoittaa keuhkotautia, hengenahdistusta, astmaa tai hinkuyskää. Suomessa voidaan käyttää myös ilmauksia *nenä on tukossa*, *nokka on tukossa* ja virossa *nina on kinni* 'nenä on kiinni'.

Sierainvuotoon tai erittyvään limaani viittaavia nuhan nimityksiä ovat pohjoisviron *tati*/*nuhtlus* ja sekä etelä- että pohjoisviron *tati/tõbi* (< vi *tatt* 'räkä, lima'). Sama motiivi on karjalan sanalla *toppa*, joka esiintyy merkityksessä 'nuha' myös suomessa Ristijärvellä ja Hyrynsalmella. Muita *toppa*-sanana merkityksiä ovat suomessa ja karjalassa 'rikka, roska; siivoton' ja virossa *topp* 'hiki, lika'. Pesye on ainakin osittain deskriptiivissävyinen ja sen yhteyteen kuulunee myös suomen *töpeksiä* 'syljeksiä'. Tverin ja Novgorodin alueen murteissa sekä aunuksenkarjalassa ja lyydissä tavataan *čakka* 'nuha, hevosen pääntauti'. Kuten *toppa*- myös *čakka*-sanana yleisempi merkitys on 'rikka, roska' (Nirvi 1950: 400–403). Ilmaukset *nenä juoksee*, *nokka juoksee* ovat käytössä suomessa ja *nina jookseb* virossa.

Ennen *nuha*-sanana yleistymistä on Suomessa taudista puhuttu vain käyttämällä sanaa *yskä*. Yleisen käsityksen mukaan yskän saa helposti, jos vilustuu, ja vilustumisyskän tavallisimpia oireita ovat nenän vuotaminen sekä tukkoisuus ja rykiminen. Sanana *yskä* alkuperäiseksi merkitykseksi on oletettu 'rinta, syli' ja taudinimen on ajateltu lohjenneen yhdyssanasta *yskätauti* 'rintatauti'. Sanavartalon alkuperä on epäselvä. Sitä on tosin selitetty germaaniseksi lainaksi (< **wunskā* 'halu, toive'), mikä edellyttäisi alkuperäisen merkityksen kehittymistä itämerensuomessa kahteen suuntaan: 'halu' → 'halaus' → 'syleily' → 'syli' ja 'halu' → 'kiihko' → 'yskä'. Jälkimmäistä selitystä on perusteltu sillä, että eräille kiimaisille eläimille on tyypillistä yskimisen tai rykimisen tapainen ääntely. *yskä*-sanaa on arveltu myös onomatopoeettiseksi, yskimisen ääntä jäljitteleväksi (SSA; Häkkinen 2004: 1540–1541). Yskimisen ääntä jäljittelee myös pohjoisviron *krõmm*.

Kiiltomadot, loistokuoriaiset (Lampyridae) ovat kovakuoriaisia, joilla on takaruumiissaan valoelimiä. Valo syntyy kemiallisen reaktion avulla, ja säätelemällä kudoksen happivirtoja hyönteinen pystyy

sytyttämään ja sammuttamaan valonsa; hätyytetty kiiltomato sammuttaa valonsa herkästi. Madot ovat valaisevia kaikissa kehitysvaiheissaan, mutta voimakkaimmin valaisee n. 2 cm:n pituinen siivetön, mato muistuttava naaras, joka nousee heinäkorrelle houkuttelemaan koiraita valolleen.

Kartta № 1

Kiiltomatojen ominaisuudet ovat motivoineet nimityksiä. Madon kiiltämiseen ja loistamiseen viittaavat suomen *kiilimato*, *kiiltomato* ja *kiilumato*, varsinaiskarjalan *svetlakka* (< ven *светляк*, *светлячок* 'kiiltomato' < *светить* 'loistaa, paistaa'), aunuksenkarjalan *hagomadone* (taustalla lienee *hako*-sanank merkitys 'vettynyt puu'; vrt. *hagomado* on haossa kiinni oleva mato (LMS), myös Makarov (1990) mainitsee *hagomadon*) ja *svetlakku*, lyydin *hagomadone* sekä vepsän *pilkitajaanē* (< *pilkottaa*).

Palamiseen tai tuleen ja matoon viittaavia nimityksiä ovat suomen *tulimato*, varsinaiskarjalan *tulimadoñe* ja *tulitoukka*, aunuksenkarjalan *tulimadoin* ja *palaimadoine*, lyydin *lämüömaduone* ja *tulimaduoiñe*, vepsän *lämeimado*, inkeroisen *tulimato*, pohjoisviron *tulimadu* ja *tuliuss* sekä eteläviron *tulivagõl* variantteineen.

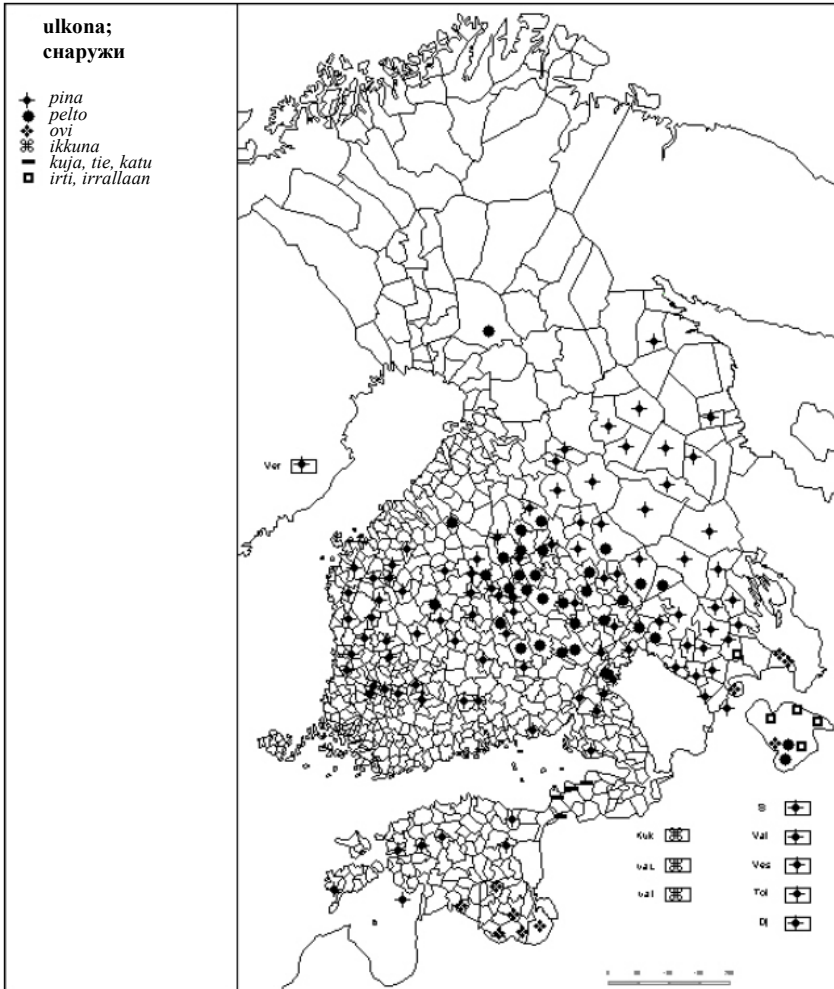
Lyydissä tavataan *ardehmato*, mato, jonka kansanperinteen mukaan luullaan palavan (erityisesti juhannusyönä) ja syövän ruostetta aarteesta.

Aunuksenkarjalassa tavataan *žiiloimadoine* (< *žiiloi* 'nokkonen'; Nina Zaitsevan mukaan *žiiloi* < ven *шило* 'naskali' tai < ven *жильть*, *жильнуть* 'pistellä, pistää'; tästä lisää tulossa ALFE 2:een), ja sanan motiivina on siten jokin kirvelevä tai polttava + mato.

Juhannustulilla on arveltu olevan maagista voimaa, ja samalla tavoin on ainakin paikoin ajateltu myös kiiltomadoista, "tulimadoista"; tätä mieltä on oltu erityisesti Virossa. Siksi juhannus ja mato ovat motivoineet monia kiiltomadon nimityksiä. Näitä ovat varsinaiskarjalan *iivananpäivän pöppõñe*, vatjan *jaani matokkõin*, pohjoisviron *jaanimado*, *jaaniuss*, eteläviron *d'aanimadu*, *jaanimarðik*, *jaaniuús*, *jaaniuisk* ja *jaanivakl* sekä liivin *joonbo'ŗ* variantteineen.

ähkymato nimitys juontuu siitä, että kiiltomadon on uskottu auttavan hevosen ähkytautiin, jos matoa on liotettu hevosen juomavedessä tai jos vettä, kuroja tms. on kosketeltu sellaisella kädellä, jossa kiiltomato on hierretty rikki. Motiivina on siten sairaus tai oikeastaan sen parantaminen ja mato.

Motiivien levikeistä ks. kartta kiiltomato; *светлячок*. Tarkempi selvitys kiiltomadon nimityksistä on tulossa ALFE 2:een.

Kartta № 2

Itämerensuomen ulkona olemista, ulkoa tulemista tai ulos menemistä tarkoittavat ilmaisimet on johdettu pääasiassa kahdesta vartalosta: *ulko-* (suomi, karjala, inkeroinen, vatja, liivi) sekä *väljä-* (inkeroinen, viro). Lisäksi on olemassa muita kieliyhteisön tuottamia ilmaisuja, joita ovat motivoineet piha, pelto, ovi, ikkuna sekä irtonaisuus, irrallaan olo.

Piha on motiivina suomen ja karjalan *piha*-vartaloisissa, viron *õu*-vartaloisissa sekä suomen *kartano*- ja *tanhua*-vartaloisissa ilmauksissa. Pelto on motiivina suomen *pelto*- ja vepsän *poloo* (< ven *поле* 'pelto, kenttä') -sanoissa. Ovi on motiivina viron *uss*-sekä lyydin ja vepsän *veräjä*-sanoilla, ikkuna vatjan *ikkuna*- ja *akkuna*-sanoilla ja kuja, tie tai katu suomen *kuja*- ja inkeroisen *kuja*- ja *uulitsa*-sanoilla. *irta*-vartaloisia tavataan lyydissä ja vepsässä. Niiden motiiviksi voidaan ajatella irti tai irrallaan (Motiivien levikeistä ks. kartta ulkona “снаружи”)

Kuten esimerkeistä nähdään, semanttisesti motivoituissa (eli metaforisissa) ilmauksissa sanan merkitys voi laajentua käsittämään minkä ilmiön tahansa, jolla on yhtäläisyyksiä sanan alkuperäiseen tarkoitteeseen verrattuna. Yhteinen aines voi liittyä ääniin, ulkonäköön, ominaisuuksiin, toimintaan, tilan hahmottamiseen jne. Se voi olla elottoman elollistamista, konkreettisen muuttamista abstraktiksi tai aistimaailmaan liittyvien nimitysten muuttumista henkisiä ilmiöitä tarkoittaviksi (esim. *ajatella* < 'ajaa takaa, tavoitella'; Hakulinen 2000: 403). Metaforista ks. Itkonen 1966: 379–385.

LÄHTEET:

ALFE 1. – Atlas Linguarum Fennicarum, 2004. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Toimituksia 800. Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksen julkaisuja 118. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

Hakulinen Lauri 2000: Suomen kielen rakenne ja kehitys. 5. muuttamaton painos. Helsinki: Helsingin yliopiston suomen kielen laitos.

Hinton L., Nichols J. & Ohala J. (Eds.) 1994: Sound symbolism. Chambridge: Chambridge University Press.

Häkkinen Kaisa 2004: Nykysuomen etymologinen sanakirja. Helsinki: WSOY.

Itkonen Erkki 1966: Kieli ja sen tutkimus. Helsinki: WSOY.

Jarva Vesa 2003: Venäläisperäisyys ja ekspressiivisyys suomen murteiden sanastossa. Jyväskylä Studies in Humanities 5. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.

Lakoff Georg and Johnson Mark 1980: Metaphors we live by. Chicago and London: The University of Chicago Press.

Lehtinen Tapani 1979: Itämerensuomen verbien historiallista johto-oppia. Suomen avajaa, karkajaa -tyyppiset verbit ja niiden vastineet lähisukukieliissä. Ylipainos Suomalais-ugrilaisen Seuran Toimitusten osasta 169. Helsinki: Suomalais-ugrilainen Seura.

Leskinen Heikki 2001: Ekspressiivisanaston asema itämerensuomalaisten kielten tutkimuksessa. – Juha Leskinen (toim.), *Itämerensuomalaista ekspressiivisanaston tutkimusta* s. 7–20.

LMS – Kujola Juho 1944: Lyydiläismurteiden sanakirja. Lexica Societatis Fenno-Ugricae IX. Helsinki: Suomalais-Ugrilainen Seura.

Länsimäki Maija 1987: Suomen verbikantaiset in : ime -johdokset. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Toimituksia 469. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

Makarov 1990 – Макаров Г. Н.: Словарь карельского языка (ливвиковский диалект). Карельский научный центр Академии наук СССР. Институт языка, литературы и истории. Петрозаводск: Карелия.

Nirvi R. E. 1950: Eräitä likaa ja rikkaa merkitsevien sanojen käyttötavoista. – Vir. 54 s. 398–424.

Rytkönen Ahti 1937: Koloratiivinen konstruktio. – Vir. 41. s. 95–104.

Rytkönen Ahti 1940: Eräinen itämerensuomen tm-sanojen historiaa. Jyväskylä: Gummerus.

Schippan Thea 1984: Lexikologie der deutschen Gegenwartssprache. Leipzig: VEB Bibliographisches Institut.

SSA – Suomen sanojen alkuperä. Etymologinen sanakirja 1–3. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Toimituksia 556. Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksen julkaisuja 62. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura ja Kotimaisten kielten tutkimuskeskus, 1992–2000.

Vir. – Virittäjä. Kotikielen seuran aikakauslehti. Porvoo 1883, 1886. Helsinki 1897–.

Аннели Хянинен

Хельсинки

Слова и их мотивация

(Резюме)

В связи с теориями о происхождении языков уже с античных времен обращаются к решению проблемы, имеют ли слова мотивацию, имеет ли их мотивация какие-либо основания. Многие исследователи делят слова на основе мотивации на четыре группы: мо-

тивированные с точки зрения звукового облика (ономатопозитивные и дескриптивные слова); мотивированные морфологически (в определенной степени некоторые словообразовательные модели и сложные слова); мотивированные семантически; немотивированные или так называемые непрозрачные слова. К последней группе относится большая часть слов основного словарного фонда и несложные слова.

Семантически мотивированные слова в принципе опираются на метафоризацию. Их значение может расширяться для выражения любого явления, у которого имеется связь с первоначальным значением слова. Общий элемент может быть связан со звуком, внешним видом, свойством, действием, состоянием и т.д. Он может быть связан с одушевлением неодушевленного, изменением конкретного в абстрактное или с переносом значения, связанного с чувственным миром, во что-то более духовное.

